

Пішов я до притулку для старих відвідати знайомого дідуся, що все життя працював муляром. Давно ми з ним не бачилися.

— Подорожував? — запитує він мене.

— Еге ж, був у Парижі.

— У Парижі? Мені теж там довелось побувати. Вимурували ми гарний палац на самісінькому березі Сени. Не знаю, хто там зараз мешкає. А ще де ти був?

— Побував в Америці.

— В Америці? Я теж туди їздив, давно, забув уже й коли. Бував у Нью-Йорку, Буенос-Айресі, Сан-Пауло, Монтевідео. Будували там будинки й палаци. А в Австралії ти часом не бував?

— Ще ні.

— А я і там був. Замолоду їздив туди, ще до того як муляром став. Носив відрами вапняний розчин і пересівав пісок решетом. Ми там будували віллу одному тамтешньому панові. Пригадую, він розпитував мене, як готують спагетті. Записав усе до останнього слова. А в Берліні ти був?

— Ще ні.

— А я там працював, коли тебе ще на світі не було. Багато ми вивели гарних палаців, міцних будинків. Цікаво, чи вони й досі стоять? А в Алжирі ти був? А в Каїрі, в Єгипті?

— Оце влітку думаю поїхати.

— Сам побачиш, які там гарні будинки. Хоч і гріх хвалитися, але скажу, що мої стіни завжди рівні-рівнесенькі, крізь мої дахи не протікає ані краплі дощу.

— Та це ви за свій вік набудували силу-силенну будинків.

— Хоч і гріх хвалитися, але правди ніде діти: таки дещо побудував людям.

— А собі?

— А собі ні. Іншим, бач, будував, а сам лишився без хати. Живу в притулку, як бачиш. Такі вже порядки заведено.

Виходить, несправедливі порядки заведено.